

Endvidere bliver der fortsat brug for oplysninger fra arbejdsformidlingen i tilknytning til tilbagebetaling af hjælp efter § 26, nr. 1 og 2, på grund af ubegrundet opgivelse eller nægtelse af at påtage sig anvist arbejde, samt når den hjælpsøgende eller ægtefællen er indblandet i kollektiv arbejdsstrid.

III. Træk af den igangværende udvikling og principperne for samarbejde med arbejdsformidlingen efter bistandslovens ikrafttræden.

1) Den igangværende udvikling.

I de senere år har man flere steder i landet fra den sociale forvaltning taget initiativ til et intensiveret samarbejde med arbejdsformidlingen med henblik på at nedsætte antallet af personer, der får hjælp til underhold efter forsorgsloven. Der kan her henvises til oplysningerne i svaret på folketingsudvalgets spørgsmål 51.

Endvidere foregår der i øjeblikket inden for alle amtskommuner en planlægning — henlagt til særlige udvalg — af den overgang til kommunal regie af revalideringscentrenes og mødrehjælpens hidtidige opgaver, der skal finde sted ved bistandslovens ikrafttræden. Ifølge foreliggende oplysninger har arbejdsformidlingscheferne i noget forskelligt omfang deltaget i dette planlægningsarbejde afhængigt af, i hvilken grad de nedsatte regionale planlægningsudvalg har henvendt sig til arbejdsformidlingscheferne, og i hvilket omfang disse har ment at kunne stille tid og ressourcer til rådighed for dette arbejde. Som et led i planlægningen er man i gang med at iværksætte forsøgsordninger med samarbejde om mødrehjælps- og revalideringssager og med deltagelse bl.a. af arbejdsformidlingen.

2) Hovedprincipper for samarbejdet.

Den foreslåede samling af de eksisterende sociale støttemuligheder vil for de sociale myndigheder medføre en stærkt varieret indsats strækkende sig fra løsningen af helt enkle eller kun relativt ukomplerede tilfælde til særlig svære tilfælde, hvor iværksættelse af et ofte langvarigt behandlings- og optræningsprogram er påkrævet.

a. Sager uden arbejdsmarkedsmæssige problemer.

Sager, som de sociale myndigheder får til behandling, og hvor der overhovedet ikke er tale om anvisning af arbejde, eller hvor en sådan placering selv på længere sigt må anses for at være udelukket på forhånd, falder således uden for de tilfælde, i hvilke arbejdsformidlingen kan og bør inddrages.

Det gælder især sager, hvor der overhovedet ikke er beskæftigelsesmæssige problemer, men i et vist omfang også f.eks. sager, hvor behandling og optræning m.v. måske nok kunne være ønskelig, men på grundlag af foreliggende lægelige oplysninger må anses for uigennemførlig. Endvidere gælder det sager, hvor afgørelsen, f.eks. i tilfælde af ansøgning om støtte til forlænget skolegang, deltagelse i høj- og efterskoleophold samt enklere kurser, herunder hjemmehjælperkursus, kan træffes af det sociale udvalg selv, eventuelt i samarbejde med amtets socialcenter på grundlag af erklæring fra skolespsykologisk kontor, vedkommende skole eller kursusmyndighed.

Som regel bør man formentlig anmode de sociale udvalg om forlods at udskille alle sådanne sager, hvor en medinddragelse af arbejdsformidlingens personale i praksis er upåkrævet.

b. Sager om anvisning af arbejde uden erhvervs-mæssig optræning.

I en del tilfælde vil der hos de sociale myndigheder være behov for, at arbejdsformidlingen undersøger mulighederne for — uden iværksættelse af videregående foranstaltninger — at anvise den pågældende arbejde.

Det må i denne forbindelse anføres, at skønnet over, hvorvidt en anvisning af arbejde er konkret *mulig*, tilkommer arbejdsformidlingen. Arbejdsformidlingen er ikke forpligtet til at anvise en person arbejde, når formidlingen skønner, at en sådan anvisning vil være resultatløs, og det må være formidlingens ret og pligt i givet fald at tilbagevise en sådan sag til de sociale myndigheder, enten til forsørgelse eller til foretagelse af sådanne foranstaltninger, f.eks. afvænnning for spiritus- eller narkotikamisbrug, som vil gøre det muligt eventuelt at